

בעזה"ש"ת

ספר

מקוה ישראל הי

על חיוב ושמירת תורת המקוואות

בו יבואר גודל ענין חיוב הלימוד של עניני קדושת המקוואות, ומעלת וחשיבות טהרת המקוה וסגולתה שגדולה מאוד.
גם יבואר בו השכר הגדול למי שעוסק בזה ומעורר את הרבים על זהירות טהרת וקדושת המקוה.

עוד יבואר בו העונשים הגדולים אשר מענישים את האדם בזה ובבא, ושאיין אדם יכול לשער עד כמה שיסבול על זה בזה ובבא, והפגם הגדול הנעשה על ידי אלו הנונחים בזה, וגודל החיוב שמוטל על כל איש ואיש להיות בקי בהם בפרטותיהם ובדקדוקיהם כדי שלא יכשל באיסור כרת ר"ל, כי בזה תלוי יסוד קדושת ישראל, ובו תלוי גם כן ביאת משיח בן דוד, כמו שגילה לנו הבעל שם טוב הקי ששמע ממתיתבתא דרקיע "בזע"ם תצעד ארץ", שהוא ראשי תיבות "זיביתח עירובין מ'קוואות", וזה יסוד האמונה שמרומז בתיבת "שמ"ע ישראל", ש'חיטה מ'קוה לעירוב".

והנוהר בהם יתברך בבנים תלמידי חכמים טהורים וקדושים ואריכות ימים, ולא כהטועים שחושבים שאין צריך לדעת ענינים אלו וזה רק נוגע לרב ומורה צדק, ח"ו לחשוב כן, שהלא ידוע לרבים שכהיום הפירצה מרובה על העומד וישנם רבנים קלי הדעת שנותנים הכשרים על מקוואות פסולות ומכשילים הרבים באיסורי כרת רח"ל, ושאנו נמצאים בזמן האחרון שלפני גאולה העתידה ועתה הוא הבירור הגדול והנורא, ונשאר לנו בעוה"ר רק רבנים אמיתיים יחידים ממש בדור הזה אשר אין נמכרים עבור בצע כסף ואינם משוחזדים להעזי פנים שבדור וכו', כי אנו חיים בזמן קשה של עיקבתא דמשיחא שכבר העידו לנו בשי"ס ובזוהר והאר"י הקי והבעל שם טוב זי"ע שרוב הרבנים יהיו מהערב רב רח"ל, ואי אפשר לסמוך עליהם כלל וכלל.

❖
יוצא לאור שנת תשס"ג לפ"ק

הספר נדפס לזכות הרבים,
ונחלק בחינם לכל דורש ומבקש

הספר נדפס לזכות את הרבים
ונחלק בחנם לכל דורש ומבקש

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים
מספר זה או כל הספר בכל לשון שהוא בכל מדינה
ומדינה, כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם
ולעזור לבות אחינו בני ישראל לתשובה שלימה.

שם המחבר לא נזכר, כי לא הבאנו בו
אומר הבא מן החדש רק דברים בשם
אומרם, וקבל האמת ממי שאמרו.

בסייעתא דשמיא

ספר

מקוה ישראל הי

על חיוב ושמירת תורת המקוואות

בו יבואר גודל ענין חיוב הלימוד של עניני קדושת המקוואות, ומעלת וחשיבות טהרת המקוה וסגולתה שגדולה מאוד.
גם יבואר בו השכר הגדול למי שעוסק בזה ומעורר את הרבים על זהירות טהרת וקדושת המקוה.

כל זה מלוקט מדברי חז"ל בש"ס בבלי ירושלמי ומדרשים, זוהר הקדוש תיקונים וספרי הראשונים, ומספרי מוסר מגדולי האחרונים זלה"ה, ודבריהם הקדושים חוצבים מלהבות אש, מלהיבים נפש האדם לעבודת הבורא. דברים העומדים ברומו של עולם ובני אדם מזלזלים בהם, ואפילו הלומדים והיראים מחמת חסרון ידיעה. ועל ידי ספר זה יהי יד הכל ממשמשין בהן ויזכרו לשמור ולקיים.

בו ימצאו רבנים, מגידי שיעור וראשי ישיבות, מלמדים ומחנכים את הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון. גם כל בני אדם ימצאו בו הדרכה נפלאה איך להדריך את ביתם על טהרת וקדושת המקוואות.

המעייין בספר זה בלתי ספק יקבל תועלת גדולה ונפלאה בהתעוררות בלתי גבול להתאמת ולהתחזק לקיים מצות הבורא יתברך שמו על די שידע כל עניני טהרה וקדושת המקוואות.

בעזרת השם יתברך

ספר

מקוה ישראל ה'

בשער

החשיבות של חיזוק הדת

הלואי אותי עזבו ואת תורתי שמרו

(ירושלמי חגיגה פרק א')

כדי להבין את המשמעות האמיתית והחשיבות של חיזוק הדת, עלינו להבין תחילה מהי בכלל יהדות, מה הם הגורמים והמטרה שהננו אווזים בה.

היהודי הדתי יודע, שעל קיום תרי"ג מצוות הוא יקבל שכר, ועל העבירות, חלילה, הוא

ייענש. אמנם ברור לכל בר שכל ששכר ועונש אינם יכולים להיות המטרה הראשית של המצוות, שאם היה זה כך למה מגיע לבעל עבירה להיענש? האם משום שמאן - דהוא אינו רוצה בטובת עצמו ואינו רוצה להיות בגן - עדן מגיע לו עונש על כך?

המצוות הם פקודות המלך לאנשי ממלכתו, ולכן אי אפשר לאדם לומר שהוא מוותר על השכר בחשבו שבזה לא יצטרך לקיים את מעשה המצוה

מכאן משמע שבאמת יש למצוות מטרה אחרת מאשר השכר ועונש. עליהן ועלינו להחשיב את המצוות כפקודות של

מלך לאנשי ממלכתו, שכל פקודה צריכה להתבצע על ידם לא מפני שמקבלים על כך שכר, אלא משום שזהו למען מטרה ממלכתית. מסוימת, והשכר לשמיעה בקול המלך הוא ענין צדדי וטפל. לכן לא יכולים הממונים לומר שהם מוותרים על השכר ואינם רוצים למלא אחר פקודת המלך, משום שהפקודות לא באו כדי לתת לממונים הזדמנות לקבל שכר, אלא שהממונים נקבעו בתור שכאלה כדי למלא את פקודות המלך.

כעת הבה נתאר לעצמנו שממשלה מסוימת הוציאה צו שכל אזרח ישלם מס מסוים, האם יכולים ממוני המס לצאת ידי חובתם בזה שהם עצמם ישלמו את חלקם ושלא יהיה איכפת להם מה שעושים האזרחים הפשוטים בעניין אותו מס? כל אחד מבין בבירור שהמשימה העיקרית של ממוני המס אינה החלק שלהם עצמם במס, אלא לפקח שכל האזרחים ישמרו לשלם אותו מס.

על העומדים במעלה גבוה יותר, לראות את עצמם כממונים שעליהם להשגיח שהעם יקיים את התורה

ליהדות יש מס כבד לשלם. מן השמים כפו עלינו תורה עם ציוויים רבים: מצוות עשה ומצוות לא תעשה. אין נפקא - מינה איך שהדבר קרה, אם היה עלינו לקבל את התורה מרצון או מאונס, וכפי שחכמינו זכרונם לברכה אומרים: "כפה עליהם הר כגיגית".

העובדה היא שהננו יהודים, ומוטל עלינו החוב הקדוש לבצע את ציוויי המלך. ובכן, חייבים עסקני הכלל שלנו, פרנסי הדור, תלמידי החכמים ויתר היהודים העומדים במעלה יותר גבוהה מההמונים לראות את עצמם כממונים שעליהם להשגיח שכל העם ישלם כיאות את המס.

לכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה (בבא בתרא דף ט עמוד א'): "גדול

המעשה יותר מן העושה - שזה המביא את הזולת לעשיה, הינו יותר גדול מהעושה עצמו, היות שהוא הינו ה"ממונה" האלוקי ועל הממונה מוטלת אחריות יותר גדולה. הוא מקבל שכר יותר גדול, אך עבור אי - קיום חובתו כנדרש הוא מקבל עונש יותר גדול.

"הלוואי אותי עזבו ואת תורתי שמרו!"
"ועת לעשות לה' הפרו תורתך!"

כל בן ישראל שהשם יתברך הגביהו קמעא, אם באופן רוחני או באופן חומרי והעניק לו דעה מסוימת והשפעה על יהודים אחרים, הרי בזה הוא "ממונה" ומוטל עליו להשגיח שהם ישלמו את המס - שהמוני בית ישראל ישמרו את התורה. כאשר הימים הינם כתיקונם, ועם ישראל מתנהגים כיאות: לומדים, מתפללים, שומרים שבת ומחנכים את ילדיהם כיהודים, יכולים פרנסי הדור להרשות לעצמם את ה"לוקסוס" לשבת וללמוד בעצמם, או להיות חסיד בתפילה כדי שיזכו בחלק גדול יותר בעולם הבא. אך כאשר באה שעת משבר חס ושלום, כאשר יהדות מתחילה לשקוע, כשהתורה נדחפת לקרן זווית וגדל דור של עמי - הארצות וכופרים, רחמנא ליצלן, אזי צועק הקדוש ברוך הוא:

"הלוואי אותי עזבו ואת תורתי שמרו!" ו"עת לעשות לה' הפרו תורתך!" אז אין הוא תובע שה"ממונים" שלו, פרנסי ומנהיגי הדור ישתדלו להאריך בתפילה ולהתעמק בלימוד, או לצום תעניות, אלא רצונו הוא, שיצאו לרחוב להציל את התורה, שהם יעוררו, יזעקו, יזהירו ויעשו רעש, שיחזקו את הדת, שיקראו לאחרים לתפילה ולימוד, יצילו מחילול שבת, יצילו מאכילת טריפות, יצילו את חינוך הילדים, יצילו את טהרת המשפחה, את הצניעות היהודית, יצילו ילדי ישראל מהתבוללות ויגרשו את ההפקרות מהרחוב היהודי.

כל ישראל הם "ממלכת כהנים"

במובן נעלה יותר הרי כל העם היהודי הינו "ממלכת כהנים", כולנו הננו "ממונים" אלוקיים והכהנים הרוחניים לאנושות כולה. ההמונים שלנו צריכים להיות דוגמה לעולם בהתנהגותם, והמנהיגים שלנו ועסקני הכלל צריכים להיות דוגמה להמונים שלנו.

על כולנו יחד מוטל החוב הגדול להביא את התורה האלוקית לידי מעשה ולהכירה לכל העולם. כולנו יחד הננו צוות "ממונים", גבוהים או נמוכים, שהאחד אחראי לשני. ביחד הננו מתעלים וביחד הננו נופלים, חלילה, לכן מוכרחים הממונים הגבוהים יותר לחזק את ידי הממונים הקטנים יותר, ואלה אינם יוצאים ידי חובתם במילוי חובתם הפרטית כאשר ההמונים שלנו מזניחים כמעט הכל.

אגב, זוהי עובדה שבלי חיים יהודיים בסביבה, לא יכול גם היהודי הבודד לחיות כיאות, ואם הוא עצמו מוצא עצה איך להישאר יהודי, הרי בניו לא יוכלו.

התורה ניתנה לעם ישראל כולו

תורת ישראל לא ניתנה לכל יהודי בנפרד, אלא לעם ישראל כולו, וכולנו ביחד צעקנו במשותף: **"נעשה ונשמע!"** **כולנו אחראים האחד על הכלל, והכלל על כל אחד** - **"כל ישראל ערבים זה בזה"**. הננו דומים לנוסעים באניה שאם האחד רוצה לקדוח חור תחתיו, הרי הוא מעמיד את כל הנוסעים בסכנה, ועל כולנו יחד להשגיח שלא ימצא אחד שיקדח תחת הספינה היהודית.

אין כאן שאלה איך הגענו לאניה ואם הנסיעה משתלמת לנו, עלינו להתחשב בעובדה שישנו עם ישראל בעולם הנושא עליו חוב היסטורי, וכאשר הוא מסרב למלא את חובתו, הרי הוא מקבל תמיד "עצמות שבורות" וכולנו: אני,

אתם וכל יהודי נולדנו לא כנוצרים, לא כמוסלמים ולא כבודהיסטים, אלא בתור יהודים. מוכרחים אנו, איפוא, לשאת עלינו את התפקיד - אם מרצון ואם לא - ועלינו להשגיח שגם יהודים אחרים יעשו כך.

עלינו לראות שהתורה תקויים, ופרנסי הדור מוכרחים לדעת שאין זה הזמן להסתגר בד' אמות פרטיות, אלא להוציא את התורה לרחובה של עיר

לא מאמר זה הוא המקום להראות שיש לנו את כל הסיבות להיות שמחים ביהדותינו ובתפקידנו בעולם בין אומות אחרות. זהו ענין בפני עצמו. אך העובדה היא שאפילו אם זה לא ישתלם לנו, אין אנו יכולים לעזור לעצמינו. לא אנו בראנו את עם ישראל ולא אנו בראנו את עצמנו בתור יהודים. רק מצאנו את עצמנו בתור שכאלה ואנו יודעים מהנסיון שהננו חייבים להחזיק את התורה, או למתוח עלינו את מידת הדין חלילה. הננו מוכרחים, איפוא, לראות שהתורה תקויים.

מוכרחים אנו לחזק את הדת גם אצל יהודים אחרים. פרנסי הדור ועסקני הכלל מוכרחים לדעת שאין זה הזמן לאסוף עולם הבא לעצמם בלבד ולהסתגר בד' אמות פרטיות של שמירת הדת, אלא כעת צריכים להוציא את התורה לרחובה של עיר, להכניסה לבתי ישראל, לבבות ומוחות. כעת הוא הזמן להטיף את אמונתנו באמצעות - מלים, כתב ומעש למען יהודים אחרים ולא להתחבר אתה בחדרי חדרים.

כאשר השונא ממוטט את המבצר, אין זמן זה מוכשר לעסוק במלאכת השלטון הרגילה, רק כל אחד מוכרח לעזור לחזק את הקורות ההרוסים, והממונים היותר גבוהים צריכים להיות הדוגמה לאחרים, או שיש להעמידם למשפט כבוגדים, רחמנא ליצלן.

חיזוק הדת הינו כעת הדבר היחיד שבו צריך לעסוק הדבר היהודי, ואותם המזניחים זאת חוטאים נגד ה' וחוטאים לעצמם, כי חומת הדת יכולה ליפול, חלילה, ואז נסבול כולנו.

תקנו החומות ההרוסות כל זמן שניתן לעשות זאת

"עת לעשות לה'" - הזמן שצריכים להתמסר עם עבודה ממשית למען השם יתברך, הוא בשעת **"הפרו תורתך"**, כאשר רואים שהתורה מופרת, והפרה של התורה כמו בארצות אלו בזמן שלנו מעולם לא היה!

**על ידי חיזוק הדת - מונעים פורענות,
רחמנא ליצלן, מעם ישראל**

המשמעות האמיתית של חיזוק הדת היא - למנוע פורענות, רחמנא ליצלן, מעם ישראל, ומוטל חוב על היהודים הטובים יותר, מכל המינים, להשיג את האמת ההיסטורית בזמן ולפעול בהתאם לכך.

תקנו את החומות ההרוסות כל זמן שניתן לעשות זאת! הציגו להמונים שלנו את המצב האמיתי ואת הדרך האמיתית. והם ישמעו בקולכם, כי את האמת מכירים, ולעם ישראל יש חוש מיוחד להכיר את האמת!

קדושת וטהרת ה"מקוה"

אחד מהמבצרים החזקים ביותר שאנו היהודים חייבים להודות לו הן על קיומנו במשך ארבעת אלפים שנה והן על מעלותינו הרוחניות המעולות - הינה המצוה של הטבילה במקוה.

הטבילה במקוה הוא אמצעי נפלא לאריכות ימים ולדורות שהולכים בדרך ה'

ראשית, זוהי חובה דתית מהסוג הגבוה ביותר, דין תורה שעל אי - קיומו חייבים "כרת", כמו אכילת חמץ בפסח או על חילול שבת. אמנם כפי שלימדוני חכמינו זכרונם לברכה, בתקופה יותר מאוחרת, וכשם שהנסיון הוכיח ואושר, אין זה סתם דין קשות, אלא אמצעי נפלא לאריכות ימים אישית ולאומית ולהבאת דורות בעלי שאר - רוח. זהו גם האמצעי היחיד והטוב ביותר בעולם לחיי משפחה מאושרים.

כידוע, היהודים הינם עם נפש חזקה, עם ראשים טובים, ובאופן יחסי הענקנו לעולם גאונים בכל נושא יותר מכל אומה אחרת. ליהודים יש כוח עמידה חזק יותר וההיסטוריה מאשרת זאת בצורה "סיטונאית" ו"קמעונאית": כאומה בילינו אומות גדולות וחזקות יותר, ובתור יחידים שיעור התמותה אצלנו קטן בהרבה מאשר אצל האומות שבתוכן אנו חיים, הגם שאנו חיים תמיד בתנאים הרבה יותר גרועים מהן, ויש לנו פחות הזדמנויות לפתח את כוחנו הפיסי, לחיות באוויר החופשי של הכופר וכדומה.

היהודי יכול להתעלות אפילו כשהוא במצב השפל ביותר

בכלל, מוצלחים חיי היהודים יותר מגזעים אחרים וגם בכשרון הרוח. אנו יכולים להתאקלם טוב יותר בכל

מקום, אנו יכולים יותר מהר להתאים עצמינו לסביבה חדשה. אנו יכולים להתעלות גם במצבי השפלה גרועים ביותר. וברור הוא, שעם אחר במקומנו היה כבר מזמן שוקע ונעלם.

ועל כך יש לנו להודות על חלקה הגדול של טהרת המשפחה אצלנו, הדין של הטבילה במקוה, כאמור, שהינו נפלא הן מבחינה דתית והן מבחינה מדעית-רפואית.

התרופה היחידה שיהיו הילדים בריאים ושלימים, הוא החוק היהודי בחיי הנישואין

רופאים צרפתיים מפורסמים אשר חקרו את התרבות התמותה בין תינוקות רבים ומהעובדה שנולדים כה הרבה ילדים חלשים בגוף ובנפש, שלכן אינם יכולים לחיות יותר משנתיים עד חמש שנים, מאשרים כעת שהתרופה היחידה לכך שמירת החוק היהודי הדתי בחיי הנישואין. באופן נסיוני הם גילו אשר בתקופה שהאישה אסורה, על פי דין תורה, לבעלה, איננה מסוגלת להביא לעולם ילד בריא מושלם, והם עושים תעמולה לתגליתם זו באוניברסיטאות שלהם וכתבי עת רפואיים בצרפת ובקנדה.

רק להורים שאוהבים זה את זה, נולדים בנים בריאים וכשרוניים

אמיתות רפואית שניה היא העובדה שרק במשפחה בה קיימת אהבה חזקה בין איש ואשתו יכולים להיוולד ילדים בריאים וכשרוניים. זה הוכח בכך שהאנשים המוכשרים ביותר בעולם הם או הבן הראשון אצל ההורים או האחרון שבילדים. בשתי התקופות הללו האהבה והמסירות בין איש ואשתו היא החזקה ביותר. כידוע שכאשר זוג חי על פי דין ישראל מוכרח לשלוט ביניהם אהבה כל חייהם. האישה יקרה מאוד אצל בעלה, כי לעולם אינה יכול להיות מאוסה

אצלו, כמו שזה מצוי במקרים שבהם הבעל והאישה קרובים תמיד.

טהרת המשפחה גורמת לעם ישראל להיות מוכשרים יותר מאומות אחרות

הפרידה התקופתית מהאישה מווסתת גם את בריאות הבעל ועושה אותו מסוגל להוליד דורות יותר בריאים וכשרוניים. לכן יש לטהרת המשפחה שלנו חלק כה גדול בעובדה ההיסטורית שעם ישראל הוא מוכשר יותר מאומות אחרות.

רוח הטומאה עובר מגוף האדם רק על ידי טבילת כל הגוף במים

אולם מבחינת הדין אין די בניקיון האישה והתרחקות התקופתית, אלא היא מוכרחה לקבל את טהרתה על ידי טבילה בנהר או במקווה כפי הדין דווקא. כלל ברזל אצלנו שאם יעברו כל מימי הימים והנהרות על גוף איש או אישה בלתי טהורים עד קצה הראש או קצה האצבע, נשארים הם במצבם הבלתי טהור, כמו מקודם. חכמינו זיכרונם לברכה מסבירים, שחוסר טהרה, היינו רוח טומאה, עובר מגוף האדם רק על ידי טבילה מוחלטת של כל הגוף במים, ואם אפילו משהו, חלק קטן ביותר, לא נטבל נשארת רוח הטומאה ומתפשטת על כל הגוף, וכאשר גוף זה בא במגע עם גוף אחר - עוברת רוח הטומאה גם על הגוף השני.

ההסתכלות של אישה לא-טהורה גורמת כתמים

עובדה ידועה היא, שכאשר אישה שאינה טהורה נוגעת בפרחים רעננים הם קמלים מהר, גם הוכח שסוג מסוים של תקליטים מבריקים וחזקים מאוד, הנה כאשר מסתכלת עליהם אישה לא-טהורה מתהווים עליהם כתמים רבים, וזה מוכיח בבירור שאי - טהרה מהווה כוח אשר משפיע,

אלא שעדיין לא נקבע עד כמה זה משפיע, ובאיזה אמצעים אפשר לבטל השפעה זו. יתכן, איפוא, שעם הזמן אפשר יהיה למדוד את ההשפעה ההרסנית ולהגדירה, ואז אולי גם יוכח עובדתית שרק באמצעות המקווה והטבילה אפשר לגרש את רוח הטומאה.

בלי טהרת המשפחה לא יוכל הולד לקבל נשמה גבוה, ולא יוכל להיות גאון, אלא חלוש רוח ולפעמים מושחת חס ושלום

לכן מטעימים חכמינו זיכרונם לברכה שמחיים משותפים לא טהורים - הולדים הם "טריפה", שבלעדי טהרת המשפחה לא יכול הולד לקבל לעצמו נשמה גבוהה, וילדים כאלה אינם יכולים לגדול לגאונים או אמנם גדולים, אלא הם תמיד חלושי רוח, לעתים קרובות מושחתים מאוד, ולרוב הם חשופים למחלות שונות. והיות שבעם ישראל שררה תמיד טהרת המשפחה קפדנית, לכן העמדנו הרבה אנשים גדולים. לעומת זאת אצל האומות האחרות קורה רק לעתים רחוקות - ולרוב בדרך מקרה - שיהיה ילד כשר בעל כשרון רוח.

במקומות שביטלו את הטבילה במקוה, נעלמה הקהלה לאחר זמן

ההיסטוריה הוכיחה שבאותם מקומות שחוסלו אצל היהודים את המקווה והטבילה, הרי יותר מאוחר שקעה הקהילה ונעלמה, כן זה קרה במספר מקומות במערב אירופה, בצרפת, גרמניה, דנמרק, איטליה וכדומה. גם ידוע שבספרד ובפורטוגל בהם נשארו אלפי אנוסים ומשומדים, הפסידו את הכשרונות היהודיים ולאותן שתי מדינות אין את הרווחים הכלכליים מהמשומדים כמו שהיה להן מאותו מספר של יהודים אמיתיים.

"אתה בחרתנו" הוא על תנאי ששומרים ישראל את התורה

זוהי תוצאה מכך שרוח ה"אתה בחרתנו" שלנו הוא על תנאי - אם אנו שומרים על טהרת המשפחה, מילה, שבת, כשרות תפילין ציצית וכדומה, אך מיד שאנו מפסיקים עם זאת - נגמרת סגולת הבחירה שלנו, ובעיקר הננו מפסיקים להיות מיוחסים רוחניים. מיד כשהננו מסלקים את המקוואות ומביאים ילדים לא כשרים לעולם, ילדים כאלה הם לעתים קרובות עוכרי ישראל גרועים ביותר, המשומדים נערי - ההפקר, מחללי שבת ויום כיפור וכיוצא באלו המחפשים לכלות אותנו חס ושלום.

הן האיש והן האישה יכולים להיטהר מטומאתם רק על ידי מקווה או נהר ורק על ידי טבילה כדין, וכן אלה אשר שרשם הוא בטהרת המשפחה הינם היהודים האמיתיים עם נשמות יהודיות אמיתיות. הורים יהודים שאינם רוצים לשמור טהרת המשפחה ואינם מחזיקים ממקוה וטבילה כהלכה, הרי פרט למה שהם חוטאים לדי ורוכשים לעצמם "כרת", חוטאים הם גם לעם ישראל כולו ולילדיהם עצמם, כי הם מביאים לעולם בעלי מומים רוחניים או פיסיים.

אם התורה היתה יכולה, לפני 3500 שנים לתת חוק דתי כזה אודות האישה מה שפרופסורים מודרניים רואים אותו כנחוץ וחשוב, הנה הוא נאמנה שגם דיני הטבילה נכונים וחשובים, ובכן, האדם הבלתי - מאמין מסתכן מאוד בזה שאינו מנהל חיי משפחה כשרים. גורל ילדיו יקר לו עד כדי שימנע עצמו מ"מסחר" אתם, אלא ישמור את המצווה של מקווה וטבילה באופן הקפדני ביותר, שהרי בודאי שזה לא יקלקל, לעומת זאת הטובה שבכך אין להעריך!

ובאשר למאמינים השומרים כיאות את טהרת המשפחה שלהם - אשריהם ואשרי הדור שישאירו אחריהם!